

Ξαπλωμένος επάνω στο βελούδινο και ξεχαρβαλωμένο ντιβάνι του, ανάμεσα σε δυο πουπουλένια μαξιλάρια, εκύτταζε μ' αφηρημένα βλέμματα τὰ παιχνίδια και τούς ἐλιγμούς που ἔκαναν οἱ πυκνὲς τολύπες καπνοῦ τοῦ ἔβγαιναν ἀπ' τὸ τσιγάρο του.

Ἀπέναντί του ὁ ἥλιος σκορποῦσε τὰ ὑστερνά του τριαντάφυλλα στὰ κρυσταλλένια νερά τοῦ ποταμοῦ κι' ἔστεφάνωνε μὲ ρόδινες ἀνταύγειες τὰ ποικίλα βουνά, ποῦναι γιρλαντωμένα ἀπὸ ὀλοπράσινα δένδρα... Κι' ὅταν ἐχάθηκε πίσω ἀπ' τὸν ὀρίζοντα, τρεῖς τεράστιες ἀχτίδες, ἀποτελούμενες ἀπὸ τὰ ἑπτὰ χρώματα τῆς Ἴριδος, ἐχύθησαν στὸν οὐρανό, λὲς κι' ἦταν Βεγγαλικά φῶτα ἀπόκοσμου πυροτεχνήματος. Ἡ ἀριστουργηματικὴ αὐτὴ εἰκόνα δὲν ἐξήγειρε τὴν ψυχὴ τοῦ Ποιητῆ, ὁ ἑποῖος ἀφοῦ ἔρριξε μερικὲς ἀδιάφορες ματιές, ἀφοσιώθηκε πάλι στὶς αἰνιγματικὲς τολύπες τοῦ καπνοῦ...

Σ' αὐτὴ τὴν παράδοξη στάσι τὸν εὗρισκαν ταχτικὰ οἱ φίλοι του πὸν τὸν ἐπισκέπτοντο και προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο ν' ἀνακαλύψουν τὰ αἷτια τῆς ψυχολογικῆς αὐτῆς καταστάσεως τοῦ Ποιητῆ...

Ἡ παράξενη ψυχοσύστασί του, ἡ πένθιμη ποιητικὴ ἰδιοσυγκρασία του, ἡ συνήθεια νὰ στιχουργῆ πένθιμα τὸ περισσότερο ποιήματα και νὰ μεταχειρίζεται σκοτεινὰ και ἀπαίσια χρώματα στὰ τραγούδια του, τὸς κινούσε περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον. Στὶς ἐπίμονες ὁμως ἐρωτήσεις τους, τὸς ἀπαντοῦσε πάντα μ' ἀόριστες κι' ἀκατάληπτες φράσεις, πὸν μᾶλλον ἔφερναν σύγχυσι και ταραχὴ στὶς ἰδέες τους.

Ἡ σελήνη εἶχ' ἀνατείλει πειὰ και σκόρπιζε τ' ἀχνό της φῶς, μέσα στὴ βραδυνὴ γαλήνη... Τὸ κρυστάλλινο ἀνθογυάλι ἦταν γεμάτο σήμερα ἀπὸ ρόδα, ποῦχαν σκορπίσει στὸ δωμάτιο λίγα ροδοπέταλλα· στὸ γραφεῖο του πάνω ἦταν ἓνα μισοτελειωμένο τραγοῦδι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε στὴν ἀνοικτὴ πόρτα ἓνας ζητιάνος, πὸν φοροῦσε ἀντὶ γιὰ ροῦχα κάτι κουρέλια πὸν ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ και ἀπὸ πότε ὁ δύστυχος θὰ τὰ εἶχε μαζέψει. Τὸ πρόσωπο τοῦ ποιητῆ ἔλαμψε ἀπὸ μιὰ περαστικὴ χαρὰ· ἐσηκώθηκε γρήγορα και τὸν ἐλέησε μὲ προθυμία, μὰ ὅταν ἐγύρισε στὴ θέσι του ἓνα χοντρὸ δάκρυ πὸν ἔτρεμε στὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του ἐκύ-

λισε στ' ὄχρὸ μάγουλό του. Οἱ φίλοι του τὸν κύτταξαν μ' ἀπορία.

« . . . Πόσο καιρὸ, ἄρχισε τότε νὰ λήη ὁ Ποιητὴς μὲ λυπημένη φωνή, ἄθελα δὲν ἀπαντοῦσα στὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις σας κι' ἐκατάπινα ὅλες τὶς δοκιμασίες τῆς ψυχῆς μου, κι' ἐπεροῦσα μαρτυρικές ἡμέρες, χωρὶς νὰ ἐκμυστηρευθῶ σὲ κανένα τὸν πόνο μου. Τώρα πειὰ γιὰ μένα ἀνώφελα ἢ ἀνοιξη σκορπίζει τὰ λουλούδια, ἀνώφελη καὶ ἡ αἱματοβαμμένη πορφύρα ποὺ χύνει ἡ δύση καὶ τ' ἀτίμητο ἀσῆμι ποὺ χύνει τὸ φεγγάρι . . . Οἱ σκέψεις μου γυρίζουν πάντα σ' ἄλλες μαῦρες στιγμές, στιγμές μαρτυρίου ποὺ ἔζησα, στιγμές ποὺ ἔκαναν στάχτη ὅλα τὰ ὄνειρά μου . . . Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἄγριες ἐκεῖνες νύχτες τοῦ Δεκέμβρη, ποὺ ὁ ἄνεμος σφύριζε τ' ἀνατριχιαστικό του τραγοῦδι κι' ὁ οὐρανὸς ἦταν σκεπασμένος ἀπὸ γκριζα σύννεφα, ποὺ ἐσκορπίζαν στὴ γῆ τὰ πειὸ ὄμορφα ἀπ' τὰ λευκά τους λουλούδια κι' ἐκρεμοῦσαν κρύσταλλα στῆς στέγης τῶν σπιτιῶν κι' ὀλόλευκα μπουμπούκια στὰ ψηλά καταπράσινα κυπαρίσσια. Εἶχα πέσει νωρὶς στὸ κρεβάτι μου, μὰ μὲ εἶχε κυριέψει μιὰ τέτοια ἀϋπνία ποὺ μὲ κρατοῦσε ἀκόμη ξυπνητό . . . Τὸ εἶδωλο τοῦ πατέρα μου βρισκόντανε ὀλοένα μπροστά μου, ἡ μικρὴ του καλύβα ποῦχε δεχτεῖ ὡς τώρα ἀτρόμητη τόσους βαργιὸν χειμώνας, μοῦ φαινόταν πειὰ πῶς ἔτρεμε, ἔτοιμη νὰ γενῆ σιντριμμια . . .

Ἄχ, φτώχέ μου πατέρα, γερασμένη ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τὴ θλίψι . . . , πολυβασανισμένη. Θ' ἀρχόταν τάχα μιὰ μέρα νὰ τὸν ἰδῶ, νὰ τοῦ φιλήσω τ' ὀλόλευκο κεφάλι ; . . . Μὰ ξαφνικά, μέσα στὴν ἀγριάδα τῆς νύχτας, ἄκουσα τρεῖς ἑλαφροὺς χτύπους στὴν πόρτα . . . Δὲν ἔδοσα καμμιά προσοχὴ γιατί νόμισα πὼς θᾶταν κανένας ζητιάνος ἢ κανένας περαστικός διαβάτης ποὺ θὰ ζητοῦσε στέγη καὶ φωτιά . . . Ἀκούστηκε ἀκόμη ἓνας δυνατότερος χτύπος κι' ὕστερα κᾶτι ποῦμοιαζε σὰν ἀναστεναγμό . . .

Σὲ λίγο δὲν ἄκουγα τίποτ' ἄλλο, παρὰ τὸν ἀγέρα ποὺ χτυποῦσε μανιασμένος τὰ παραθυρόφυλλα. Τὸ ρολόγι ἐχτύπησε μεσάνυχτα κι' ὅμως δὲν εἶχ' ἀκόμα κοιμηθεῖ . . . Κάποιος ἐφιάλτης στεκότανε μπροστά μου· δυνατὸς πυρετὸς ἔφλεγε τὸ μέτωπό μου καὶ μοῦ σφυροκοποῦσε τὰ μελίγκια . . . Ἡ κανδηλα ἔρριχνε περαστικές ζωηρὲς ἀχτίδες, σὰν ἓνα μυστηριώδικο φῶς π' ἀναβοσβίνει μέσα στὸ σκοτάδι . . . Νύχτ' ἀπαισία, νύχτα γεμάτη κακία, δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀποδιώξω τὸ εἶδωλο σὺν ἀπὸ τὸ μυαλό μου καὶ νὰ τὸ γκρεμίσω στὴν ἄβυσσο τῆς λήθης ; . . . Τὸ σύθαμπο μὲ βρῆκε

στην ἴδια ἀπελπιστικῇ κατάστασι· σηκώθηκα γρήγορα μὲ μιὰ κακὴ προαίσθησι πού μὲ βασάνιζε, ἀνοιξα τὸ παράθυρο ἀπ' ὅπου μπῆκε ὀρμητικὸ κῦμα παγεροῦ ἀγέρα καὶ κῦτταξα τὰ σταχτόμαυρα σύννεφα πού κυλοῦσαν αἰνιγματικὰ στὸν οὐρανὸ κ' ἔπειτα ἔσκυψα στὸ δρόμο . . . Μ' ἀμέσως τραβήχθηκα μὲ φρίκη κ' ἔκλεισα ὀρμητικὰ τὸ παράθυρο . . . Κάτω μεσ' τὰ σκαλοπάτια εἶχα δεῖ σωριασμένον ἕν ἀνθρώπινον κορμί, σκεπασμένον ἀπὸ λίγα χιόνια . . .

Τὰ πόδια μου λύθησαν, τὰ μελίγκια μου χτυποῦσαν δυνατά, μιὰ ἀνατριχίλα χύθηκε σ' ὅλο μου τὸ σῶμα καὶ μιὰ τρομερὴ ὑποψία πέρασε σάν ἀστραπὴ ἀτ' τὸ μυαλό μου. Σύρθηκα ὡς τὴ πόρτα καὶ τὴν ἀνοιξα τρεμουλιαστά . . . Μὰ ἦταν πεπρωμένο ν' ἀληθέσουν ὅλες μου οἱ κακὲς προαἰσθήσεις· ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος πού πέθαινε μέσ' τὸ κρεβάτι πού γιὰ νεκρικὸ σεντόνι εἶχε τὰ χιόνια, ἦταν τὸ μόνο μου στήριγμα, ἡ μόνη παρηγοριά μου, ἦταν ὁ πατέρας μου! . . . Στ' αὐτιά μου σάν πένθιμη καμπάνα βούιζε τὸ πικρὸ τῆς εἰμαρμένης γέλιο . . . »

Ἀναστέναξε βαθεῖα. Τὰ δακρυσμένα του μάτια ἔπλεσαν στὸ σκοτεινιασμένον οὐρανὸ καὶ ψιθύρισε κᾶτι σάν προσευχή . . .

Γ. Ι. ΔΙΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Σ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ (ΣΟΦΟΥ). *Αἴθουσα Ἑλληνικῆς Λέσχης 19 ὁδὸς Φοῦάτ.*

Ἐκ τῆς Σ. Ἀντωνιάδης εἶναι πολὺ γνωστὸς στὴν Ἀλεξάνδρεια ὅπου εἶχε μείνει καὶ ἄλλοτε καὶ ἐκθέσει. Ἀπὸ λίγα χρόνια τὸν εἶχε τραβήξει ἡ Ἀθήνα. Πρόπερσι εἶχε κάνει ἐκθεση ἐκεῖ στὴν Αἴθουσα τῶν Συντακτῶν. Τώρα πάλι ἐγκαταστάθηκε στὴν πόλιν μας.

Ἡ ἐκθεσὴ του (5-19 Μαρτίου) εἶχε πολλὴν ἐπιτυχίαν. Ἐκ τῆς Σ. Ἀντωνιάδης εἶναι ἀπτοῦς πρὸ ραφιναρισμένους γελοιογράφους μας. Τὴν καρικατούρα δὲν τὴν θέλει κακόβουλη, μὲ διάθεσιν σίτυρας καὶ διασυρμού. Τὰ σκίτσα του πού εἶδαμε στὴ Λέσχῃ ἐφέτος ἦταν ὅπως πάντα δουλεμένα μὲ φινέτσα καὶ μὲ πολὺ ἀπλὰ τεχνικὰ μέσα. Τὰ χτυπητὰ χρώματα σπάνιζαν στὰ σχέδια του χωρὶς νὰ χάνει καὶ ἀπὸ ἐκφραστικότητι ἢ ἀπόδοσιν.

Ἐκ τῆς Σ. Ἀντωνιάδης εἶναι ἀπτοῦς πρὸ ραφιναρισμένους γελοιογράφους μας. Τὴν καρικατούρα δὲν τὴν θέλει κακόβουλη, μὲ διάθεσιν σίτυρας καὶ διασυρμού. Τὰ σκίτσα του πού εἶδαμε στὴ Λέσχῃ ἐφέτος ἦταν ὅπως πάντα δουλεμένα μὲ φινέτσα καὶ μὲ πολὺ ἀπλὰ τεχνικὰ μέσα. Τὰ χτυπητὰ χρώματα σπάνιζαν στὰ σχέδια του χωρὶς νὰ χάνει καὶ ἀπὸ ἐκφραστικότητι ἢ ἀπόδοσιν.

Ἐκ τῆς Σ. Ἀντωνιάδης εἶναι ἀπτοῦς πρὸ ραφιναρισμένους γελοιογράφους μας. Τὴν καρικατούρα δὲν τὴν θέλει κακόβουλη, μὲ διάθεσιν σίτυρας καὶ διασυρμού. Τὰ σκίτσα του πού εἶδαμε στὴ Λέσχῃ ἐφέτος ἦταν ὅπως πάντα δουλεμένα μὲ φινέτσα καὶ μὲ πολὺ ἀπλὰ τεχνικὰ μέσα. Τὰ χτυπητὰ χρώματα σπάνιζαν στὰ σχέδια του χωρὶς νὰ χάνει καὶ ἀπὸ ἐκφραστικότητι ἢ ἀπόδοσιν.

Ρ. Σ.